

door (wat ik met collega SAUER ontken), deze zaak van groote beteekenis is voor onze Maatschappij, Het zou, dunkt mij, in ons aller belang zijn, als de C. O. zich eens met dit vraagstuk wilde bemoeien, en wel om de volgende redenen :

1°. Het Z. en O.-fonds der S.S., waaraan zich met 1 Januari a. s. de vroegere H. S. M.-artsen kunnen verbinden, stelt de mogelijkheid open voor ambtenaren en hun gezinnen zich aan te sluiten bij het fonds, wanneer het tractement lager is dan f 2250.—. Deze welstandsgrens is dus *hooger*, dan wij tot nu toe bij de ziekenfondsen gewoon waren. Daarbij komt nog, dat alleen gevraagd wordt naar het tractement, dat de ambtenaar als zoodanig geniet, niet naar extra-inkomsten uit vermogen of anderszins. Als onze Maatschappij toelaat, dat de leden zich verbinden aan een fonds met dergelijke welstandsgrens, dat werkzaam is door het geheele land, zal de strijd, die wellicht in de naaste toekomst moet gestreden worden tegen te groote verhooging der welstandsgrens, door ons zelf moeilijker zijn gemaakt.

2°. Door de *lagere* contributie voor het Z. en O.-fonds zullen vele gezinnen van beambten der H. S. M., die zich vroeger geneeskundige hulp verzekerden door lid te zijn van andere ziekenfondsen, deze fondsen verlaten en worden deze fondsen en hun artsen benadeeld. Het reglement van het Z. en O.-fonds levert misschien nog wel meer bezwaar op voor onze Maatschappij en zij daarom aan de aandachtige studie van het C. O.-bestuur aanbevolen.

3°. Aangezien de bij de C. O. betalende leden der Maatschappij, die spoorwegarts zijn, ook verplicht zijn te betalen van hun inkomsten uit het spoorwegfonds, valt naar mijn meening het toezicht op de inrichting en honoreering van dit fonds ook onder de taak der C. O. Nu kan m. i. de C. O. in dit vraagstuk, daar *zij* de geheele Maatschappij achter zich heeft, krachtiger optreden bij de onderhandelingen met het Z. en O.-fonds dan het bestuur der spoorwegartsen. Met allen eerbied voor de moeite, die dat bestuur zich gegeven heeft, krijg ik niet den indruk, dat voldoende *krachtig* is opgetreden. Dit was ook niet te verwachten! Wat zouden zij kunnen doen, gesteld, dat de spoorwegartsen op plaatsen, waar verscheidene artsen gevestigd zijn, eens weigerden op de aangeboden voorwaarden in te gaan, en er onder de andere artsen waren, die maar al te graag op deze voorwaarden de plaatsen der weigeraars zouden innemen? Ik meen van niets. De C. O. echter zou sterker staan, zowel door haar weerstandskas als door den zedelijken steun der Maatschappij. Te wenschen is het daarom, dat het C. O.-bestuur zich met deze zaak bemoeit, het liefst in samenwerking met het bestuur der spoorwegartsen en de pharmaceuten.

Uitgeest, December 1919.

L. WENTINK.

HULP VOOR DE ZIEKENHUIZEN TE WEENEN.

Uit een schrijven van WENCKEBACH aan het hoofdbestuur onzer Maatschappij blijkt, dat in de ziekenhuizen van Weenen groot gebrek is aan genees- en verbandmiddelen en ook aan voedingsmiddelen en kleding. Hij schrijft o. a.: „In Weenen is de nood „in de ziekenhuizen na eenige jaren van volstrekt onvoldoende voeding tot een ware „ramp geworden. Wel komen er thans voor de bevolking van Weenen levensmiddelen „binnen, maar na de nobele maar ver de krachten te boven gaande inspanningen ge- „durende den oorlog, is de draagkracht der ziekenhuizen geheel vernietigd. Terwijl het „grootste gebrek heerscht aan voedsel, geneesmiddelen en chirurgische benodigdheden, „staan de ziekenhuizen financieel aan den rand van den afgrond en *kunnen* door de „onzinnig lage valuta van het Oostenrijksche geld, *zich niets door aankoop verschaffen!* „Het is een hopelooze toestand, waarvan het einde nog in langen tijd niet is af te „zien; de armsten der armen, onze patiënten, zijn het slachtoffer er van, en wij genees- „heeren staan hulpeloos en radeloos aan het ziekbed van zoo menig lijder, die slechts „door voeding en dieet te helpen ware”.

Het hoofdbestuur heeft aan een commissie van 5 leden verzocht, gelden bijeen te brengen tot het lenigen van dezen nood. De ondergeteekenden, leden dezer commissie, zijn overtuigd, dat de Nederlandsche geneeskundigen gaarne naar vermogen zullen

willen helpen. Het doel verdient zoo ten volle onze sympathie. Vele tientallen van jaren trokken de Nederlandsche geneesheeren naar Weenen, waar zij in de ziekenhuizen gastvrij werden ontvangen en gelegenheid vonden hun kennen en kunnen te vergrooten. „Is het wonder,” schrijft WENCKEBACH, „dat ik de overtuiging bezit, dat thans een beroep op het geneeskundig Nederland, nu de oude school in de diepste ellende gedompeld is, krachtigen weerklank zal vinden? Helpt ons! Roept de collegae, uw patiënten, de velen, welken het in ons gelukkig vaderland goed gaat, op tot hulp!”

Laat ons dan thans toonen, dat wij dankbaar zijn voor wat wij direct of indirect van de Weensche school geleerd en genoten hebben. Laat ons door ruime bijdragen in korten tijd bijeenbrengen, wat wij kunnen, om den nood in de ziekenhuizen te verzachten.

Ongelukkige bij-omstandigheden hebben de installatie onzer commissie vertraagd. Helpt ons thans verloren tijd in te halen en helpt ons vooral spoedig. Voor de kliniek van VON EISELSBERG werd reeds door de Nederlandsche heekkundigen geld bijeengebracht. Thans is het zaak, dat alle geneeskundigen samenwerken om op de noodkreet van onzen landgenoot WENCKEBACH met een flinke daad te reageeren.

Alle ondergeteekenden stellen zich beschikbaar tot het in ontvangst nemen van Uw gaven.

C. F. A. KOCH, *voorzitter*, Groningen.

G. A. CHARBON, Arnhem.

P. C. DIJKGRAAF, 's Gravenhage.

A. A. HIJMANS VAN DEN BERGH, Utrecht.

C. J. MIJNLIEFF, *Secretaris-Penningmeester*,

Keizersgracht 134, Amsterdam

December 1919.

HULP VOOR DE KINDEREN DER WEENSCHEN ARTSEN.

Eenige Weensche artsen hebben daar de regeling ter hand genomen. Hoewel ik nu nog geen opgave van hen ontving over het juiste aantal kinderen, is het toch wel zeker, dat ik plaatsen in Protestantsche gezinnen over heb. Deze overvloed kan echter den Roomschen en Joodschen kinderen niet ten goede komen, omdat (evenals dit bij *alle* bestaande comité's geschiedt) de kinderen slechts bij geloofsgenooten ondergebracht mogen worden. Aangezien nu in Weenen, zooals bekend is, de overgrote meerderheid der artsen Joodsch of Katholiek is, is het zeker, dat ik voor deze groepen te weinig plaatsen heb, omdat hier de verhouding juist omgekeerd is!

Daarom deze dringende oproep: Roomsche en Joodsche collegae, die nog één of meer kinderen kunt opnemen, geeft u toch omgaande op! Zoo graag zou ik Weenen een grooter aantal plaatsen aanbieden voor deze groepen. En spoed is noodig, aangezien de regeling blijkbaar zooveel tijd vergt!

Oss, 16 December 1919.

CORN. A. VERBEEK.

ONGEGROND WANTROUWEN EN MILITAIR GEBAAAR VAN EEN ARTS.

Bevreemd heeft het mij, dat iemand als collega PINKHOF alleen is afgegaan op de inlichtingen, die de eene partij hem heeft verstrekt, zonder het audiatur et altera pars in toepassing te brengen. Had hij het wel gedaan, verschillende onjuistheden in zijn stuk waren achterwege gebleven. Maar niet alleen dat door PINKHOF eenzijdig is geoordeeld, hij ontziet zich ook niet vooruit te loopen op hetgeen door den minister van oorlog zal gedaan worden.

De ontdekking, dat „afstaande schouderbladen” een aandoening is, gevaarlijker dan men zou meenen door den invloed, welken dat gebrek uitoefent op het ontstaan van bloedspuwingen, is even geniaal, als de bewering zou zijn, dat zweetvoeten in belangrijke graad invloed zouden uitoefenen op het verloop van epilepsie, nachtelijk bedwatern, slaapwandelen enz., wanneer geneeskundigen den loteling afkeuren voor dat gebrek, dat zij *wel* kunnen zien in plaats van voor de ziekte, die hun werd medegedeeld, doch die zij *niet* hebben kunnen vaststellen.